

LA TUIES



—Diuen que ja comença a fer fred, però jo els hi juro que no hi noto res.

Diario semanal flamante y lustrado, de avisos, anuncios y esquelas mortuorias
¡ SALE HOY !

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Rufasta, alegre y ufano nos cuenta un cuento cubano

Sentada lánguidamente debajo de un platanal se columpiaba en la hamaca una negrita juncal. Le abanicaba un negraso, la mucama la mecía y ella bajo el sol ardiente callaba y languidecía. Cuando de pronto la negrita muy sonora y estridente dejó escapar un gran grito como si fuera un locito. —¿Qué es lo que manda — le preguntó la mucama mientras que el negro decía: —¿Qué se le ofrece a mi — Id a buscar a mi Pancho en seguida, ahora mismito — dijo la negra poniendo su semblante muy contrito Corrió el negraso a buscar y al ingenio se marchó y por el dueño a un mambo en seguida preguntó. El esposo de la negra de allí se había marchado a vender toda la zafra a un yankee del Colorado. Sin perder ni dos minutos tomó el caballo a un peón y a la busca de su amito se marchó hacia Torreón. Mas ya no estaba allí el dueño, porque el yankee, muy galante, le invitó a una cacería en la Vega de Adelante. Mas como el caso era urgente el peón, fiel mensajero, se internó en el bosque más allá de Cerrajero. Por fin, después de tres días de correr y de sudar pudo encontrar a su amo

a la hora de almorzar. Y le habló de esta manera: —Amito, venga en seguida que su esposa le reclama volando, a corre-cocida. —¿Ocurre algo extraordinario? —¿Acaso se encuentra mal? —preguntó ansioso el marido de la negrita juncal. —Eso no lo sé, mi amito, —dijo—. Búscales no más y a avisarle vine yo corre que te corerás. Y hete aquí al bueno del hombre en su caballo montado va corriendo hacia el ingenio no ya corriendo, volando. Dos días y doce horas duró aquel viaje atroz, devorando al pobre hombre una impaciencia feroz. Hasta que llegó a la sombrilla del copudo platanal donde, tendida en la hamaca estaba la hembra juncal. —¡Dime! ¿Qué quieres, ¿Sufres? ¿Qué es lo que —¡Ay—dijo ella—, qué me tienes! ¡Lo que has —¿Y qué quieres? Habla pronto! —Que cojas mi pañolito que se me cayó en el suelo; anda, rico ahora mismito.

RUFASTA,
glosador del alma cubana.

Chistes y acudidos nuevos de trinca

¿Cuál es el sexo más sonoro?
El sexo... fón.

¿Y el can más económico?

El can-dado.
¿En qué se parece un billete de veinticinco endollas a una lavativa?
En que hace abrir el ojo.

FRASES CELEBRES

(De la "Enciclopedia fraseológica", en proyecto.)

Julio César, después de la batalla de Munda:
—¿Cómo está el mundo!

Napoleón, cuando guillaba de Rusia:

—¡Estos rusos son de abrigo!

Murat, el día 2 de mayo:

—¡En Bonaparte me he metido!

Colón, al salir de Palos:

—¡Me voy al otro mundo!

Los hermanos Montgolfier, al inventar el globo:

—¡Cómo sube el papel!

Rufasta, cuando ha terminado de escribir "La Retaguardia":

—¡Qué barra soy!

EFEMERIDES

12 de agosto de 1293. Don Jaime el Conquistador escucha un aparato de radiotelefonía.

7 de julio de 1709. La reina María Antonieta se corta el cabello a la "garçonne".

4 de junio de 1915. La Vanguardia publica diez y siete esquelas mortuorias.

2 de abril de 1925. Se produce un acontecimiento extraordinario: El Diluvio no habla mal de don Lacandro.

ESPECTACLES GRAN TEATRE ESPANYOL

Companyia
Santpere--Bergés
Primera actriu:
Asumció Casals

Divendres: estrena de

EL DRET DE LES DONES

SANT ANTONI GLORIOS

TEATRE COMIC

L'èxit dels èxits
Tothom ha d'anar a veure

NOT-YET

ROXANA

la millor obra del mestre
LUNA

BA - TA - CLAN

Marquès del Duero, 85. Excel·lents programes de varietès.—Grans èxits de Manolita Collado, Herminas Serra i Bella Dorita.

Aviat, estrena de la gran revista

AMOR I FLORS

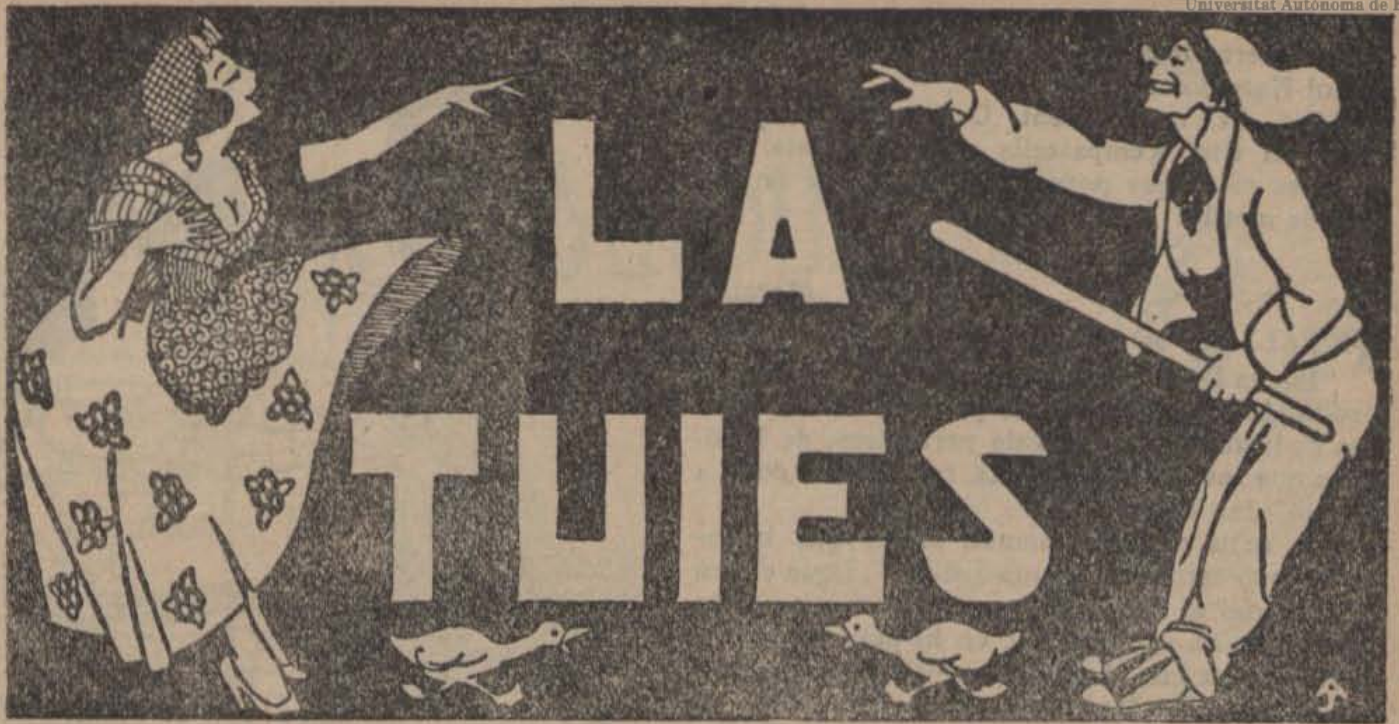
TEATRE NOU

EXIT COLOSSAL

CHARIVARI

Cada nit

CHARIVARI



Redacció i Administració: *Bou de Sant Pere, 9.*

SURT ELS DUOUS



El tren dels productors

AQUESTS dies hi ha hagut foc granejat entre els pares putatius i adoptius de dues obres, sobre quin dels dos havia inventat la sopa d'all.

Naturalment que, per a un cuiner, l'essencial, no és inventar la sopa d'all, sinó saber-la fer i que al client li agradi i en demani un altre plat. Però la qüestió és que hi hagi polèmica amb la qual cosa, els periòdics, en publicar rèpliques i contra-rèpliques, fan un xic més de reclam gratuïta.

De tot això, n'ha resultat una afirmació categòrica, i és que a les tres i minuts de la tarda, segons diu un dels polemistes, surt cada dia un tren cap a París.

Això, naturalment, no creiem que ningú li desmenteixi, però, el que sí podem desmentir, és el rumor que ha corregut de què en llegir la lletra els senyors del Foment del Turisme s'havien

abonat a una llotja del local on treballa l'autor de la mateixa, en senyal d'agraïment per tan interessant divulgació.

Els xofers estan d'enhorabona

A Presburg, una dona de quaranta cinc anys, cega des de feia feia onze anys, fou atropellada per un auto, i encara que no es va fer gairebé gens de mal, l'esglai li causà tal reacció que va recobrar la vista.

Si els xofers d'ací se n'assabenten, els pobres que anem a peu ja estem ben guarnits.

La bella parca

ARA que tothom es proposa parlar comedit, i no renegar, i no emprar mots que puguin ofendre les castes orelles de certs senyors, no estarà de més explicar com ho fan a Cuba per a dir que una senyora casada ha guillat amb el cosí, el xofer, el professor de xarlestón o senzi-llament, amb el sereno del barri.

En diuen "irse de aviación". I consti, per als maliciosos, que la frase ja s'havia inventat abans que la Ruth Elder i el senyor Heldmann fessin el seu famós raid a Europa...

Una artista desconeguda

A l'anunci del "Tívoli" aparegut al "Noticiero" fa pocs dies, el nom de la protagonista del

film "Suerte loca", va aparèixer així:

Col Naroleome.

Volia dir, naturalment, Collen Moore, però, quan un títol s'empastella a la impremta, sap Déu les coses que poden arribar a sortir en lletres de motllo!

Morai...!

RETALLEM sense comentaris:

"Por la Dirección General de Seguridad se ha prohibido la exhibición al público en los kioscos dedicados a la venta de periódicos, de la lámina que inserta una Revista, reproduciendo "La Venus" del Tiziano."

Que se'ns permeti, només, afegir que la revista en qüestió és "Mundo Ibérico", i que el seu director no és cap bacó que consentí que surtin porqueries en cap periòdic on hi posa les mans: és res menys que el pulcre novel·lista i excel·lent amic nostre En Marius Verdaguer, redactor de "La Vanguardia" i director de l'Agència Radio.

Per al qui ho entengui

EL "Ciero" de fa uns quants dies publicava la següent notícia:

"En Italia. — Una tribu rebelde ataca un puesto de policía. Diez y seis muertos. Bassoralí, 14. — La tribu de los Wahabite, procedente de la Arabia central, ha atacado un puesto de policía situado en la frontera del Irak, en el distrito de Nasirivah."

Ves com ho havia de dir que l'Irac fos a Itàlia! Ja feia bé aquella vella...

L'hortolà de Sant Boi



UN RECLAM ENGINYOS

ESTEM de pega. L'Uzcudun ha perdut i l'Espanyol ha guanyat. Voleu més pega? Menys mal que hi ha gent que aquestes



—La senyoreta deu voler descansar, veritat?
—Ai, sí! He rebut tantes visites, avui!

coses tan greus i transcendents encara se les prenen a broma.

I sinó, fixeu-vos amb aquest cartell que hi havia diumenge al matí o sia vint i quatre hores després de conèixer's a Barcelona la derrota de Paulí, en una pissarra d'anuncis que hi ha a la paret d'una botiga de sabates del Torrent de l'Olla:

El gran campió de boxa
l'Uzcudun ja no ho serà
puix va ensopegar un dia
amb un paper de fumar.
De segur que amb tal catàstrofe
no s'hi hauria trobat
si hagués comprat les sabates
d'aquí, del rei del calçat.

Desconeixem l'autor d'aquests versos, però hi ha qui assegura que són deguts a en Pitarra fill.

Van Tresca



Novel·la de bons y mals costums

EN Vicens clogué discretament la porta, penjà el barret a la clau per tal de tancar el forat del pany i s'assentà damunt del llit bon xic capficat.

Una estranya nerviositat li formiguejava les artèries. El cervell, bon xic tèrbol per efecte del despit, no li deixava coordinar amb claredat les idees. Donà dues o tres passejades amunt i avall de l'habitació, i maquinament apartà un cortinatge, rera el qual hi havia la porta de comunicació amb l'habitació del costat. S'ajupí, mirà pel forat i respirà: no hi havia la clau a l'altra banda, i per tant, el punt d'observació presentava tots els avantatges desitjables.

Acostà un sillonet a la porta, i prengué mesures perquè el seu observatori ajuntés a les condicions estratègiques, les no menyspreables de comoditat. Qui sap el temps que s'hi hauria de passar amorrat a aquell foradet per veure el "món" de l'altra cambra!

Resolts ja aquests detalls, es deixà caure damunt del llit, encengué un cigarret i esperà a què l'Ernest i la seva "colometa" fessin acte de presència.

Es quedà contemplant les espirals que el fum blavenc descrivia en eixir de la seva boca. Estava làs d'aburriment. Feia un quant temps que les coses no li eixien bé. Ara mateix, no es sabia avenir que li hagués fallat la Merceneta, l'esposa de l'Ernest. Una trama tan ben portada! Un afer cuidat fins al darrer detall! Una veritable filigrana de l'art de fer caure una casadeta, i, té!, tot a terra! Aquest fracàs en la seva vida de don Joan, no se'l sabia pas acabar. I li dolia, en bona refè que li dolia! Era una dona tan saborosa, tan cobejable la Merceneta! Feia temps que aquell penjoll de fruita madura, de fruita en el bo de la saó se li havia ficat en el cervell! Se l'endevinava tan virtuosa, tan casta, tan innocent en coses d'a-

mor! Amb quin pler, amb quina delícia n'hauria gustat tota la dolçor d'aquell bé de Déu que hauria collit de la mateixa branca de l'arbre de l'honestedat! Res: no calia desmaiar per això. Pel que es veu, encara queda alguna que altra dona recatada en aquesta vall de llàgrimes! La derrota, com que era íntima, no tenia gran importància. Era qüestió de paciència i resignació. Potser, potser, es podria venjar en la mecanògrafa, ja que se li havia escorregut dels dits la dona de l'Ernest.

Sí, sí, la idea era magnífica: li pendria la mecanògrafa. Vaja un, ell, per aquestes coses! Precisament les dependentetes eren el seu fort.

Un xiuxiueig i el tancar i obrir de la porta de l'altra habitació, li donà a comprendre que l'hora de les observacions havia arribat. S'alçà del llit, s'acostà a la porta mitjancera i no va fer més que apuntar l'ull al pany, i caure assentat sense esma al sillonet. O ell veia visions, o la dona que estava a l'altra cambra era la seva. Temorós, quasi tremolant, tornà a posar l'ull en el pany i aquesta vegada s'alçà i es quedà dret apoiat d'esquena a la porta. Suava. Els punys se li cloïen sols. Estava rabiós. Un vel li enterbolia els ulls. Escoltà amb atenció. Parlaven baix. Ell reia de tant en tant. Ella li retreia alguna cosa. Tornà a ajupir-se. Ella, la Flora, assentada damunt d'uns coixins violats, estava als peus de l'Ernest. Ell, en el caire del llit, amb les cames penjant enfora l'escoltava somrient mentre ella li feia retrets.

L'Ernest, a cada paraula d'ella, esclafia a riure patriarcalment, i la Flora es posava encara més nerviosa.

—No t'ho prenguis així, dona, que no n'hi ha per tant!

—Que no n'hi ha per tant? Bé ets prou fresc, noi.

No m'agrada a mi ésser segon plat de taula! Amb quina cara l'he de mirar, ara, jo, a la meva criada?

—Si va insistir tant! Trobo, Floreta, que t'ho prens massa a la valenta.

—Com que el que tu has fet, no està bé. Amb dos moments de parlar amb la Bertina, arribar on haveu arribat! I després aquell gall de panses d'en Vicens que es vagi burlant de tu! N'hi ha un tip, noi, n'hi ha un tip!

En Bou no va voler veure ni sentir res més. D'una revolada va agafar el barret i l'abric, i sortí de l'habitació. Abans de tancar la porta va tenir un moment d'indecisió. No sabia què fer. Li hauria agradat armar un xivarri de mil diables, però temia el ridícol. Va preferir no haver-se assabentat de res.

En sortir el dependent li picà l'ullet i cridant-lo en un recó li digué a l'orella:

—Redell el séu amic, per ésser un pardalet de la primera volada!

—Què vols dir?

alts de Pedralbes. I ell que es creia que havia tirat Muntaner avall, cap a la Plaça de Catalunya...!



Va preferir no haver-se assabentat de res



—No t'ho prenguis així, dona...

—Quina dona, senyor Bou, quina dona! D'això se'n diu fer conquestes!

En Vicens va sortir del "Bouquet" rabiós i dues hores després es va trobar que estava passejant pels

Naturalment que a l'Ernest li va costar molt de convèncer la Merceneta de què aquelles dues tardes havia hagut de resoldre negocis molt importants fora del despatx. Ella s'ho cregué o no s'ho cregué, però el cert és que com que la cosa no es va repetir ni l'amic importú la va molestar més amb els seus llefis-cosos anònims, les aigües van tornar als seus marges naturals i l'Ernest i la Merceneta, van viure més felïços que Josep i Maria.

I en Vicens, si algun dia per casualitat es creua pel camí amb l'Ernest, fa el distret i no es digna ni saludar-lo.

No hi vol tractes ell amb criatures!

FI

LAURA BRUNET



que diu respecte al segell i respecte a la senyoreta un col·laborador de la revista filatèlica cubana "Adelante", que es publica a La Habana, i que signa amb el pseudònim de "Manolo":

"Me consuelo contemplando ese sello de 35 centavos, del año 1925, rojo, como el fruto delicioso del café y como las mejillas y los labios aún más deliciosos de la chica, y verde, de ese verde botella, que tan bien corresponde a los viejos que todavía nos sentimos pollos.

Y en verdad que no han podido escoger con mayor acierto asunto que mejor hable al mundo entero de las excelencias del café salvadoreño, porque Tulita (perdóneme la familiaridad) es blanca y menuda como la flor del café; como el café, quita el sueño, y como su alcaloide, levanta las fuerzas del corazón. Además, ¿qué diremos de esos ojos capaces de arrancar un madrigal al lucero del alba, y de ese ricito que a modo de interrogación cae sobre su frente?

Ese rizo, capaz de enredarse en el miocardio y de producir la hipertrofia del órgano motor de la sangre (jerudición anatómica!) me trae a la memoria un tanguito que allá en mis mocedades, oía y veía con deleite, y que comenzaba:

"Tengo un rizo sobre la frente que a mi mocito lo vuelve lelo".

Y crean mis lectores que aunque yo no soy ya "mocito", sino de edad madurita y de calva en cuarto creciente, todavía me alelan esos rizos."

Caram, caram! Es dir que li aixeca les forces del cor? Bé ha fet en dir-ho, perquè quan nosaltres ens trobem ensopits, correrem a la recerca del dit segell, a veure si ens fa més efecte que el "Yer".

Si coneguessim l'autor, el fariem subscriptor honorari de LA TUIES, però qualsevol el descobreix, perdut a l'Amèrica! Ací, de filatelistes nandulandescos i admiradors del nostre setmanari, només coneixem el "Pebrot" i en "Berruguetà", dues figures populars de la grimegia del districte cinquè.

Un de Llofriu

—Escolta Lluïset: tú no has tingut mai promesa?

—No, però és igual, sóc un noi molt espavilat, jo!

GALANTERIA I FILATELIA

NOSALTRES ens crèiem que els filatelistes eren gent morigerada, i que això de colleccionar segells era una cosa tan innocent com el recollir cap i cues i fer-se boy-scout. Però, heu's ací que ens ha caigut un periòdic filatèlic a les mans, on hi hem trobat un article completament digne de les nostres columnes.

Resulta, fent història filatèlica, que a la República del Salvador, es va posar en circulació un segell de trenta cinc cèntaus amb la "vera efigie" d'una filla del país, la senyoreta Tula Serra, qui, segons els salvadorencs, i segons nosaltres mateixos, que hem vist el segell, és un magnífic exemplar del sexe dèbil. I, heu's ací ço

UN RETOL CURIOS

ANANT pel món hem tingut la sort de trobar aquest rètol, perfectament comercial, que hi ha al carrer de l'Aurora:

"Teresa Fontdevila, Viuda de Suñé y Compañía".

Caram! Quina rao social més ben avinguda, que la dona del principal propietari ha esdevingut, un cop mort aquell, vídua d'ell i de la companyia i tot!

K. Reter.



—Vols fer el favor de dir-me perquè has comprat aquest gos?

—Per divertir-me quan tu em deixes sola.

L'ANGLES DEL LLORO

MOSSEN Romaguera tenia un lloro, que era l'admiració del veïnat.

Sabia dir la mar de coses, era molt viu i espavilat, i el bon mossèn no l'hauria donat per res d'aquest món.

Però, un dia, un veí seu, anglès, alt i prim com un secall, es va presentar a casa seva.

—Venia a preguntar-li — li va dir — si es voldria vendre el lloro.

—Ah, no senyor! — féu mossèn Romaguera — Jo, aquest lloro me l'estimo molt, i no m'en vull pas desfer.

—Estic disposat a pagar-li bé.

—No és el diner ço que fa feliç a un ministre del senyor — respongué mossèn Romaguera.

L'anglès no va insistir, però, la setmana següent, l'anglès va tornar a trucar a casa seva.

—Mossèn Romaguera, vengui'm el lloro!

—Ja li vaig dir que no... No insisteixi, no em faci ofertes, que és inútil...

Pero, l'anglès, com a bon anglès, era tossut, i, des d'aquell moment, es va transformar en un veritable martiri del bon capellà.

Es trobava l'anglès fins a la sopa: en sortir de casa, en acabar de dir la missa, quan anava a la prèdica, quan sortia de confessar... I era sempre el mateix prec:

—Mossèn Romaguera: vengui'm el lloro!

Tan i tan va amoinar al pobre ministre del Senyor, que aquest, perduda un dia la paciència, li va contestar:

—Si senyor, vostè tindrà el lloro, i de franc, però amb la condició que mai més li torni a veure la cara, perquè vostè ja és per a mi una mena d'obsessió i fins el veig en somnis!

El va fer anar a casa seva, va despenjar la gàbia i li va dir:

—Tingui, i vagi en nom de Déu, però no m'amoïni més!

—Quan li dec?

—Ja li he dit que no en volia res! L'únic que desitjo és que, com a justa correspondència a aquest present, vostè em faci la caritat i la mercè de no venir-me a amoinar mai més!

I, aquella vegada, mossèn Romaguera va poder recobrar la tranquil·litat que li mancava, i tornar-se a lliurar, sense sofrir més, la constant visió de l'anglès, al seu sagrat ministeri.

Van passar els anys.

Un jorn, mossèn Romaguera estava al confessional, quan vingué a agenollar-se davant seu una joveneta d'unas quinze anys, qui plorant com una Magdalena es va acusar del pitjor pecat del qual es pot acusar una noia soltera.

El bon capellà escoltava. Ella li va explicar la família — noble i respectable per tots conceptes — a la qual pertanyia, l'educació severa que havia rebut en un col·legi de monges, el profund de les seves conviccions religioses...

—Però, com és possible — féu per fi el bon confessor — que tu, filla meva, essent tan bona cristiana, de pares tan dignes, havent rebut una educació tan acurada, caiguessis en el pecat?

—No ho sé! — ploriquejà la xicota — El meu seductor era tan vehement i tan assidu! Creguim pare, va arribar a constituir per a mi una veritable obsessió. Me'l trobava a tot arreu, vaig arribar fins a veure en somnis aquell home alt, ros, prim...

En sentir això, mossèn Romaguera es va donar un cop al front.

—Ah! — va fer — Que tal vegada, filla meva, era anglès el teu perseguidor?

—Sí, pare! I tenia un lloro!

—Així — respongué mossèn Romaguera — no diguis res més: Ego te absolvo...

I traçà, damunt la pecadora, el signe august del perdó...

F. Orrolla

UN TELEGRAMA CURIOS

EL poble de Vilhel, de la província de Terol, van moure un formidable escàndol quatre xicotes molt xamoses que es disputaven l'amor d'un jove veí del poble.

"La guàrdia civil va haver d'intervenir per a posar pau entre les quatre lluitadores, ço que no va poder aconseguir fins que les quatre van quedar fora de combat a conseqüència de les ferides que s'havien fet les unes a les altres.

"Al camp de batalla fou recollit un ganivet de grans dimensions, que esgrimia una de les contrincants."

Fins aquí, el telegrama, que no diu ni el nom d'aquestes "corsaries" ni el del "castigador" en qüestió.

Nosaltres, que estem a punt de filmar una producció ultra-nacional, sota la direcció del senyor Rufasta i amb la col·laboració de l'eminent Laura Brunet, demanem a aquest jove que es

deixi conèixer.

Tal vegada trobarem en ell un digne successor de Rodolf Valentino, i el farem ésser amb el temps, "star" i milionari.

Xis Clet

"LE JOURNAL", PERIODIC SERIOS

VOSTES no haurien suposat mai que "Le Journal" pugui ésser una mena de "Tuies Rotativa". Perquè es convencin que sí, traduirem el següent telegrama publicat darrement:

"Berlín, -9. — Avui s'ha celebrat a Bonn el casament de la princesa Victòria de Schamburg-Lippe amb el jove Alexandre Zoubtkoff. Encara que la data i l'hora s'havien mantingut secretes, una munió de gent es va reunir als entorns de l'Ajuntament, on se celebrava la ceri-



—Jo prou li deia que era la primera vegada...

—Però ell devia duptar, veritat?

—No gens: es veu que jo ja li havia dit una altra vegada i no me'n recordava.

mònia, acollint amb insults els nuvis. La princesa Victòria fou apostrofada diverses vegades amb el nom d'un volàtil que pertany al gènere dels zancuts, i en Zoubtkoff es va sentir designar amb el nom d'un peix ben conegut."

Pels qui no estiguin iniciats en els secrets de l'idioma de Chevalier i de la Mistinguet, afegirem que el volàtil és la "grue", ço que en ar-

got equival a un mot que ofen bastant a les senyores, i que el peix és el "maquereau", l'equivalència del qual els catalans en ésser transformats, per conveniències de la fonètica, resulta el nom d'una pasta italiana.

Kim A. Pretta

UN ACCIDENT

LA Roser està de tres mesos, i tothom, entre les seves amistats, es pregunta com ha pogut ésser. Perquè la Roser té fama de molt llesta i experta en qüestió d'evitar compromisos.

—Però — li diu una coneguda seva—còm t'ha passat això? Quàn va ésser?

I la Roser, amb tota naturalitat, contesta:

—Una nit que va haver-hi una averia al carrer i ens vàrem quedar sense aigua...

Ros Quitlla

EL CASAMENT ENCERTAT

Jo — declarava una dona que de soltera n'havia fet de verdes i de madures — quan em vaig casar, era perquè sabia molt bé qui era el meu marit.

—I ell ç li va respondre algú que l'escoltava — s'hi va casar precisament pel contrari. Perquè no et coneixia gens...

K. Breta

PER TELEFON

L'ENRIC crida per telèfon la seva amigueta des de l'oficina:

—The telefonat per saber què feies en aquest moment.

—Treballa, treballa — li respon ella — I no parlis per telèfon de porqueries.

Van de Pressa



—Avui en Lluís s'havia enamorat d'aquesta "cloche". Quina mania en treure-la i ficar-me-la!

ALVOLTANT DEL BRASER



ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els **CONTES** que se'n envien propis d'ésser contats a les velles sacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilsaires llegidors de **LA TUIES**. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pel·les", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar fà xi!

VENJANÇA DIFÍCIL

ENTRE marit i muller: —
—I si jo em busqués un querido, què faries, tu?
—Jo? Em venjaria fent el mateix!
La dona esclata a riure.
—No ho crec! — exclama — Tu també et buscaries un querido?

Tit Ella

UN BON EXERCICI

EL senyor Planas, el nostre habitual contertuli de la penya del "Continental", és un dels homes més mandrosos que coneixem. Agafa el tranvia per anar d'una cantonada a l'altre, en tota la tarda no es mou de la taula on, successivament pren cafè després de dinar, una copa de conyac al cap d'una estona, un cafè amb llet amb croissants per a berenar a les sis, i un col·tail a dos quarts de vuit per a agafar gana per sopar... En un mot... és un perfecte indolent.

Amb molt menjar i poc caminar, al senyor Planas se li ha fet una panxa enorme.

L'altre dia, cansat de mirar-se el melic, com un nou Budha, se'n va anar a veure al metge, tement que aquell anormal desentrotllo de la seva massa intestinal li perjudiqués la salut.

—Què li ha dit el doctor? — li vàrem preguntar nosaltres.

—M'ha recomanat que faci exercici — digué el senyor Planas.

—I quin exercici farà?

—Oh, molt! Des de demà, penso afeitar-me jo mateix!

R. E. Tallet

PREDILECCIO

LA petita Margarida surt de casa seva, amb una solfa a sota el braç i troba pel camí l'apotecari del poble.

—Hola, Margarida — fa el bon senyor — On vas?

—Vaig a classe de solfa!

—I estudies molt?

—Ja ho crec! Miri: sóc la deixeble predilecta de la professora!

—Caram. I quantes nenes hi aneu a estudiar?

—Només jo...

Guillem de Pre'ssa

LA LOGICA DEL DEFENSOR

DAVANT del Tribunal es veia una causa per abusos deshonestos. El fet era indubtable, puix l'autor del delictes havia estat sorprès infraganti, res menys que per tres veïns.

Però l'advocat defensor era d'aquells que no es donava per vengut així com així.

—Senyors del Tribunal! — exclamà en començar la seva peroració — Que no vos ofusquin les proves que intenta acumular el ministeri fiscal! Penseu que, tal vegada, podeu condemnar un innocent! Perquè, a veure: Quines proves presenta l'acusació? Tres testimonis que afirmen haver presenciat el fet! Però, quants testimonis podria presentar l'acusat que no el van veure?

Vanda Rhotta

FLIRT MINERALOGIC

UN jove d'aquests que, per tota fortuna, posseeixen mitja dotzena de pantalons amples, tres ermilles de fantasia i sis punts nous de xarleston, s'esforça inútilment en conquistar una orfa milionària que no està pas per romanços.

—Senyoreta — li diu — vostè té un cor de pedra!

—Podria ésser — respon ella — però vostè no em negarà que té un cor de cel·luloide...

K. Parró

UN XISTO D'ACTUALITAT

L'ALTRA tarda, una dona d'aquestes que a sota l'abric de pells no duen gairebé més que una camisa d'aquelles que caben a dintre la tapa d'un rellotje, prenia el te al "Ritz".

—Crec — deia un concurrent — que és una duquessa hongaresa...

I el que l'escoltava, que és un banquer, va respondre al moment:

—Oh! Amic meu, desconfieu sempre dels títols...

K. Breta

SORTINT DE LA TAVERNA

LES quatre de la matinada. Dos borratxos, tambalejant-se, surten de la taverna. De sobte l'un pregunta a l'altre:

—Escolta: què saps on viu en Rosés?

—En Rosés? Que ets boig? Però, no ets tu en Rosés?

—Precisament per això, perquè voldria anar cap a casa i no sé per on...

K. Briola

EL DILUVI

ARA que es torna a remenar la política, que com una altra cosa que tots sabem, com

més es remena, pitjor, vindrà bé reproduir aquesta petita anècdota, que hem trobat en un diari comarcà força ben fet, per cert:

En Nicolau Maria Rivero estava organitzant el partit democràtic. Un dia es va celebrar a la capital espanyola la constitució del Comitè central, amb assistència dels representants de províncies.

Ja s'acabava la sessió quan un representant demanà la paraula, per a explicar, res menys que els orígens de la democràcia:

—Senyors — va començar dient—. La terra ha estat creada o increada, això no ho sabem, però està fora de dubte que el seu primer estat fou incandescent, després va venir el refredament i amb el refredament vingueren les espècies... Després d'aquestes èpoques palentòliques...

—Permetim — interrompé llavors en Rivero — Vaig a cercar un paraigües, per a quan arribem al diluvi...

I aquí, com és natural, acabà el discurs i la llaua que l'home es portava estudiada per a encolomar al pobres demòcrates...

R. E. Tallet

LA RASPA INCONVENIENT

LA senyora Coloma m'explicava l'altre dia que havia hagut de treure la raspa de casa seva perquè, a conseqüència d'algunes observacions que li va fer sobre la seva conducta, li havia contestat:

—Està bé! Vostè em diu tot això per gelosia! Perquè, ha de saber, senyora, que jo tinc la pell molt més fina que vostè, els ulls més macos, el cos més ben fet i la carn més dura!

La senyora Coloma, en sentir aquella sèrie d'insults, va estar a punt d'imitar a Friné i despullar-se per a convèncer "de visu" que les suposicions de la minyona eren un xic massa atrevides. Però, es contingué i preguntà:

—I com ho sap, això, vostè?

—Perquè el seu senyor m'ho ha dit moltes vegades! Oh! I esperis, que no hem acabat. No sols sóc infinitament més bonica i seductora que vostè, sinó que, en qüestions d'amor, jo sóc una professora i vostè una col·legiala!

—Que també li ha dit el meu marit, això?

La raspa era sincera, i, amb to de desafiament va respondre:

—No senyora! El kofer!

F. Orrolla

Conte premiat en el número passat:

CONFESSIO

EL PROMES ABNEGAT

S ENTIT al cinema:
 —Per tu, Carmeta meva, fora capaç de tirar-me al mar.
 —Sí, sí! Només fas que dir-me que m'estimes molt, i, en canvi, ahir no em vas venir a veure!
 —Dona! Què no ho veus, que plovia?
Vanda Rhotta

LA BOXE I EL NEGOCI

E NTRE dues raspes:
 —Que no ho saps, Calamanda? El fill de l'adroguer és boxejador...
 —Ah! Així, ja m'explico perquè fa les lliures unces... Deu ésser campió de pesos lleugers...
Ring Ring



ZARPAT

—Ai, si la mamà se n'entera!
 —Dig-li que no et recordes qui en té la culpa.



—I tú què li vares dir en veure que tot era inútil?
 —Li vareig dir que anés al carrer Més Alt de Sant Pere, número 50.

BONA COMPANYIA

S ENTIT a la porta de casa d'un servidor, entre la portera i una veïna:
 —Vaja, senyora Antonieta, que això que vostè deixa fer a la seva filla no està bé. Tota l'escala en va plena!
 —De què?
 —De que ahir, quan va arribar a casa de vostès el promès de la seva filla, vostè se'n va anar i els va deixar sols més de dues hores!
 —No es pas veritat, senyora Quima, no és pas vertat!
 —Cóm, que no?
 —Ah, no senyora! No ho ho estaven pas, de sols! Precisament, perquè no s'hi quedessin, hi vaig deixar el goç...

Kit Xalla

Erotyl és el producte magnífic per a combatre eficaçment la **IMPO-TENCIA** i la **NEURASTENIA**, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: *Alt de Sant Pere, 50 farmàcia del Doctor W. DUTREM. Barcelona*

Impremta Llatina. - Pça de Sant Pere, 9 - Barcelona

EL PAPER D'AQUESTA REVISTA, HA "LA PAPELERA DE CEGAMA"

representant a Barcelona:

ESTAT ESPECIALMENT FABRICAT PER— TOMAS RIBALTA — Valencia, 316 —



tre els espectadors uns decimals de la Rifa de Nadal.

No cal dir que a l'anunci d'aquesta nova, el públic es va abocar com als estancs quan donen caliquenyos peninsulars que a la taquilla, malgrat estar en novembre, va fer l'agost, puix tothom anava amb l'esperança de què li toqués la grossa.

Un amic meu que hi va anar de seguida ho conseguí, fent grimègia amb la Carmeta del dinou, quan va sortir.

o o o

A Novetats, el senyor Montero ha tingut l'encert de reestrenar "Sang Blava", de l'aplaudit autor català senyor Pous i Pagès. "Sang Blava" és una cosa que està força bé i que val la pena d'anar-la a veure.

Està feta amb ironia i humorisme concentrat i és de les millors comèdies que aquest any s'han presentat.

o o o

A l'Edén Concert preparen coses noves. No contents amb tenir dues orquestres, ara en preparen una tercera, de senyorettes, que diuen que són veritables virtuoses en el sentit musical del mot, en el recte i en el figurat. Hem fet constar el del recte per a fer un xisto dolent, però, què hi farem, avui, on en tenim cap de millor.

Així és que a can Buxó dintre el pas que anem portant, es passaran les vetllades sempre sonant i sonant.

o o o

L'ALTRA tarda vàrem anar al Royal i mai dirien a qui vàrem veure? Doncs, a l'Elo-Franch, a la que havíem perdut de vista molt abans d'acabar-se la guerra europea.

Per a la gentil xicota sembla que el temps no sa passat puix es conserva frescota i més castissa que mai.

o o o

A l' Concert Apolo hi treballa la Paquita Marqués. Es una xicota de molt bons portaments, per la qual un servidor, quan era jove, hi sentia una inclinació que es manifestava físicament en la seva persona, de forma anversa. Suposo que m'han entès, oi? Res, que moltes nits em costava dos naps, i més me n'hauria costat si hagués volgut ella.

Es tan gentil i encisera que amb la vista arrenca els cors i sense voler un hom pensa en altres temps, molt millors.

L'afarta pobres

A QUESTA nit, si no hi ha destorb, que tenim entès que no n'hi haurà, s'estrena "Eureka", la nova revista del Còmic que, no ho dubteu un moment, portarà naus horers al nom del gran "produceur" en Manolo Spgrañes, als seus estimats col·laboradors i, de passada, unes quantes mils pessetes a les respectives butxaques llurs.

Diu que hi ha quadrets fastuosos bel·leses a discreció, trucs d'una gran força escènica i una música millor.

o o o

A l' teatre Espanyol continua representant-se amb gran èxit "El dret de les dones", obra que ha constituït un nou èxit del nostre Alfons Roure.

En Roure, en relativament pocs anys, ha conquistat un lloc digne d'enveja dintre del veritable teatre català, no el de capelleta ni l'oficial, que podríem dir-ne, sinó el teatre del poble, el teatre dels independents, el teatre on, sense bombos mutus, ni banquetes, ni pluja granada i recíproca d'articles emcomiàstics, la gent hi va i en surt contestada i satisfeta.

Així es treballa, Roure, i s'arriba allà on es vol, quan es té talent i gràcia i un ja sap caminar sol.

o o o

NO som partidaris dels banquetes, ni dels homenatges, ni aquest humil escudellaire té cap amistat particular ni cap obra llegida a la companyia del Romea que dirigeixen l'excel·lent parella Vila-Daví, però, com que a ells es deu en bona part el ressorgiment del popular teatre del carrer de l'Hospital, ens sembla just i oportú iniciar des d'aquestes columnes la iniciativa de què els autors, la premsa i el públic facin quelcom per a festejar a En Pius Daví i a la Maria Vila, que ben guanyada es tenen una demostració de simpatia i admiració.

En què consistirà? En quelcom que no tingui el caràcter vulgar i fet a mida que ha caracteritzat alguns homenatges fets darrerament, al-

guns dels quals han motivat incidents i xerrameques perjudicials als mateixos als que es volia enaltir. Que sigui una manifestació espontània i sincera, sobretot, que no hi hagin discursos.

Si la cosa es fa, que avisin, perquè LA TUIES en assistirà a l'homenatge i hi posarà alguns calers.

o o o

A RA que parlem del Romea, aprofitem aquesta avinentesa per a registrar dos èxits: "El gat amb botes", del nostre bon amic i excel·lent company de premsa senyor Clovis Eimeric, afortunat autor de "La Puntaire" — de la que ara també n'han sortit còpies y "Un milionari del Putxet", del gran Mantua.

Per cert que amb motiu de la cinquantesima representació d'aquesta darrera obra, l'Empresa va tenir l'excel·lent pensada de sortejar en-

EPI... EPI... No ho dubteu ni un moment: Per bones gomes higièniques. — Per bons lavatges higiènics. Per bons pòlvors de matar cabres: LA MUNDIAL. — ESPALTER, 6



NOTA

Se serveixen comandes per correu, amb tota discreció

El Destino

Revelado por las ciencias congeturales coseguireis simpatía, éxito, felicidad, perfección física y moral.

Detalles en:

Viladomat, 101, pral. 2.ª



«LA MASCOTA»

(Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques «Sense rival»)

PROVEHLES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1. BARCELONA

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Telèfon 3221 — A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat

Calefacció central — Habitacions a 5 ptes.

Reserva absoluta

Mod'Or Meubles

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6

al costat del Teatre-Circo Barcelonés

Telèfon 4668 — A.

SARNA

(RONYA)

es cura en deu minuts amb

SULFURETO

CABALLERO

Comte de l'Asalt, 86

i centres d'especifics

Barcelona

UNA REVOLUCIÓN CIENTÍFICA

¿Quiere usted alcanzar éxito en todas sus empresas?

Compre la maravillosa obra

El Taiwámetro

y ella le dirá el momento oportuno en que podrá ejercer influencia sobre sus semejantes y la ocasión más propicia para dominar el éxito en sus empresas.

Precio: 5 pesetas

Pedidos a: J. Sanxo, editor, Bon de San Pedro, 9

BARCELONA

Prou angúnies!!

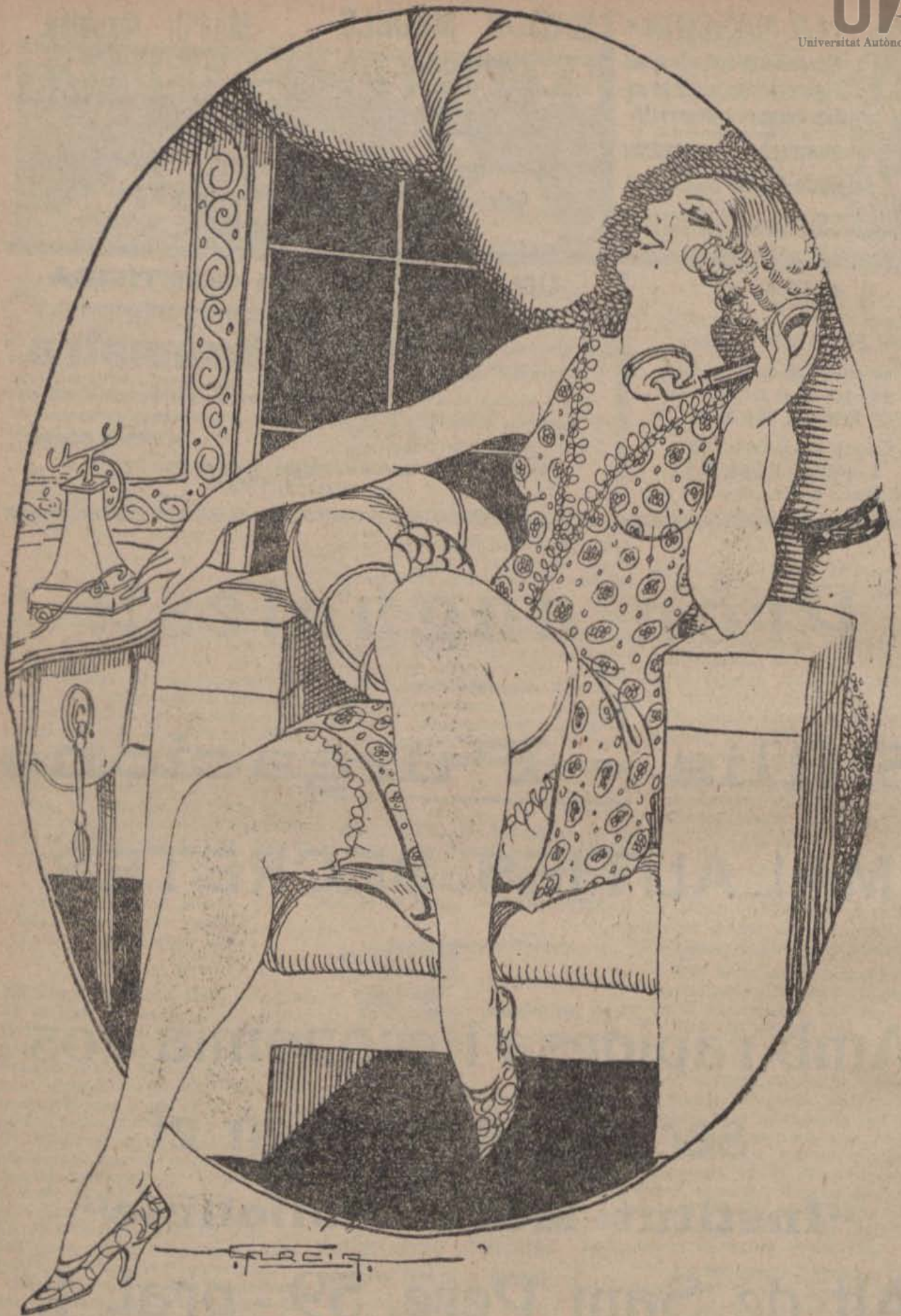
Sífilis - Purgacions

MALALTIES SECRETES

Amb rapidesa i economia vos seran curades en el

“Institut Mèdic Policlínic”

Alt de Sant Pere, 59 - pral. 1.^a



—Sí, senyor: una lliura de dolços, i que me'is porti aquell dependent que té una piga un xic més amunt del genoll.